

פניני הדרה היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרה היומי

יומא נו-סב | פרשת קרח | גליון מס' 75

דף נו: פ

אולם לפי דברי התוס' ישנים האלו נחא, דהתם הרי הדבר עומד להתברר אם יהי' לו צורך ברוח זו או ברוח זו, או בכלל לא יהי' לו צורך לאחת הרוחות, וא"כ גם אם אין ברירה מהני, משא"כ הכא הרי אין הדבר עומד להתברר דדלמא לא ירצה לאף א' מהן, משום הכי הוצרך לטעמא דבדרבנן יש ברירה.

דף נו: פ

אמרוה קמי' דרב ירמי', אמר, בבבלי טפשיא משום דדיירי בארעא דחשוכא אמרי שמעתא דמחשכן וכו' - בריטב"א כאן מביא ענין נפלא בשם תשובת הרמב"ם וראוי להביא דבריו כאן להבנת דברי רב ירמי' כאן: ר' ירמיה לטעמיה דאמר (בסנהדרין) במחשכים הושיבני כמותי עולם זה תלמוד בבלי, וטעמו משום דלא נהירי להו טעמי דמתנייתא כהלכה כמה דנהירי לרבנן דארץ ישראל, ורבי זירא נמי בעי דלשתכח ל' טעמי דבבבליא משום דלא נהירין ל' בתר דשמע טעמא דמערבאי (עיין בב"מ דף פ"ה ע"א).

וסיכס הרמב"ם בלשונו הזהב: מיהו לאו בכל הדורות היה אלא בימי רבה ורב יוסף ואבבי ורבא דהוו להו שמדות כדאיתא בהשוכר את הפועלים (פ"ו ע"ב), ואמרי' בפרק אלו טרפות (מ"ו ע"א) ערקו רבה ורב יוסף, ורבי זירא אמר להו ערוקאי שהיו בורחים מחמת השמדות ואמר להו רבי זירא שעם כל זאת לא ישכחו דברי התורה.

ואמרינן בפרק המנחות והנסכים (ק"ג ע"ב) והיו חיך תלאים לך מנגד, זה הלוקח תבואה משנה לשנה [פירוש שאין לו קרקע] ואם כך ללוקח תבואה משנה לשנה, כל שכן לשמדות שיש בו סכנת נפשות, וזהו טעמן של ר' זירא ור' ירמיה [שזלזלו בלמוד הבבליים]. אבל אחרי כן נתגברה התורה בבבל כל שכן בימי רב אשי דאמרינן (בסנהדרין ל"ו ע"א) מימות רבי ועד רב אשי לא מצינו תורה וגדולה במקום אחד. עד כאן דברי רבינו ז"ל. ומסיים על זה הריטב"א ז"ל: וחיים הם למוציאיהם עכ"ד.

ובהערות הגרי"ש אלישיב למסכת בכורות דף כה: אחר שהביא את דברי הריטב"א הללו כתב: ופשוט הוא דאין

ר' יוסי ור"ש אוסרין אלמא אין ברירה - בתוס' ישנים (ד"ה ר' יוסי ור"ש) הקשה דהכא מסקינן דרבי יוסי לית ליה ברירה, ובגיטין (עגב) גבי מה היא באותן ימים סבר רבי יוסי דמגורשת ואינה מגורשת ולכי מיתת הוי גיטא, אלמא דסבירא ל' יש ברירה, וה"נ דייק כן בגיטין (כ"ה ע"א) לרבי יהודה דסבירא ל' כן.

ותירץ דהתם יתברר הדבר אם ימות, ולכן יש ברירה, אבל הכא אין הדבר עומד להתברר, ובזה ס"ל דאין ברירה ע"כ.

על פי זה יישב בשער המלך (הל' עירובין פ"ח ה"ז ד"ה ועל פי) דברי הרמב"ם המוקשים בפ"ט מהל' מעשר שני הל"ז שכתב וז"ל: הצנועים היו מניחים את המעות ואומרים כל הנלקט מפירות רבעי אלו יהי' מחולל על המעות הללו, שהרי אי אפשר לפדותו במחבור. ור"ל שאם הי' אפשר לפדות במחבור, היו אומרים כל המתלקט יהי' מחולל על מעות אלו, וקשה דהרי גם אם אפשר לפדות במחבור אינו יכול לומר כל המתלקט יהי' מחולל וכו', דהרי קי"ל דבדאורייתא אין ברירה.

אמנם לפי היסוד של התוס' ישנים הנ"ל נחא, דדוקא בדבר שאין עומד להתברר ס"ל להרמב"ם דאין ברירה, אבל הכא דאח"כ יתלקט ועומד להתברר ס"ל להרמב"ם דיש ברירה, ולכן הוצרך הרמב"ם לפרש ולומר דהטעם דלא אמרו כל המתלקט משום דאין פודין במחבור.

ועל פי זה יישב מה שתמוה ברמב"ם הל' עירובין שם פ"ח, שבהלכה ג' כתב: מערב אדם שני עירובין בשתי רוחות, ומתנה ואומר אם אירע לי דבר מצוה וכו' למחר ונצרכתני לרוח זו, זה העירוב שאני סומך עליו, והעירוב שברוח השנית אינו כלום, ואם נצרכתני לרוח זו השני כו', ואם לא אירע לי דבר וכו' אין שני העירובין אלו עירוב וכו'. ושם בהל' ז' כתב: אמר לחמשה הריני מערב על איזה מכס שארצה כו' אף על פי שרצה משחשיכה ילך, דדבר שהוא מדברי סופרים יש בו ברירה, וקשה שהרי לעיל בהלכה ג' כבר שם צריך להקדים ולומר דמהני מטעם דבדרבנן יש ברירה.

הגליון מוקדש לע"נ כל הקדושים שנפטרו ביומא דהלולא דרשב"י לג' בעומר התשפ"א

להקשות, א"כ היאך מצינו בגמ' שהביאו למאות דעת ר' זירא ור' ירמיה וכו', והרי בזמן שמדות היו ולא היה צילותא, דהרי מסדר הש"ס היה רב אשי ובזמנו היה צילותא, וידע מה לקרב ומה לרחק, ואם הביאו ש"מ דבכלל ההלכות הרווחות בישראל הם, ודו"ק.

עוד נציין שכתב בספר פניני רבינו יחזקאל: שמעתי מכבוד אחי הגדול הגאב"ד דקרית אתא שזכה לשמוע את הספדו של רבנו זצוק"ל על רבן של ישראל מרן הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל בשנת תשי"ד בשיבת סלבודקה בבני ברק, והספידו אז רבנו זצוק"ל במאמר הגמרא במו"ק כ"ה ב' "כי נח נפשי דרבינא פתח עלי' ההוא ספדנא תמרים הניעו ראש על צדיק כתמר נשים לילות כימים על משים לילות כימים". וברש"י: "נשים לילות כימים בהספד על ששם לילות כימים בתורה". ומה זה "ששם לילות כימים בתורה"? ובפשוטו מתפרש על התמדה ושקידת התורה, ששם לילות כימים בשקידת התורה. אמנם צ"ב דא"כ למה נתיחדה מעלת השקידה דווקא לרבינא?

ואמר רבנו זצוק"ל די"ל בזה כוונה נפלאה במה שאמרו על רבינא דווקא "ששם לילות כימים בתורה" עפ"י מה שאדוננו הרמב"ם זיע"א האיר עיינינו בהא דאמר ר' ירמיה בכמה מקומות בש"ס "בבלאי טפשאי משום דדיירי בארעא דחשוכא אמרי שמעתא דמחשכין" [פסחים ל"ד ב' יומא נ"ו א' זבחים ס' ב' מנחות נ"ב א' בכורות כ"ה ב'], ומה ביאור הלשון הזו "שמעתא דמחשכין"? וכתב בחידושי הריטב"א יומא נ"ז א' וזה לשונו הקדוש וכו' הרי מבואר כאן בדברי הרמב"ם שהיו שתי תקופות בתלמודה של בבל: תקופת השמדות בימי רבה ורב יוסף ואביי ורבא, ועל תקופה זו אמר ר' ירמיי "במחשכים הושיבני - זה תלמודה של בבל", או "משום דדיירי בארעא דחשוכא אמרי שמעתתן דמחשכין", אבל אח"כ בתקופת רב אשי [ורבינא] נתגברה התורה בבבל, והחשך הפך לאור גדול.

וא"כ שפיר י"ל דזו היתה כוונת ההוא ספדנא שאמר על רבינא שהי' "משים לילות כימים", דהיינו ששם את תלמודה של בבל, שהי' בתקופת השמדות בבחינת "לילות", "מחשכים" - "כימים", כאור גדול. והדברים קילורין לעינים. [ועיין בשו"ת הרשב"ש סימן רנ"א שנשאל אם דרי א"י צריכים לסמוך על הירושלמי או על הבבלי, והשיב שכולם נוהגים ע"פ הבבלי: "וזה לפי שהתלמוד הבבלי נחתם אחר הירושלמי בכמו מאה שנה, שר' יוחנן חתם הירושלמי, ורבינא ורב אשי שהיו סוף האמוראים, כדאיתא בפ' השוכר את הפועלים, סתמו הבבלי, ויש ביניהם ובין ר' יוחנן כמו מאה שנה, ובאותן מאה שנה נגלו הרבה טעמים לחכמי בבל, והרבו המשא והמתן בבבל, על כן אנו סומכין על הבבלי יותר מן הירושלמי. ואף על פי שאמרו בפ' זה בורר במחשכים הושיבני כמתי עולם זה תלמוד בבלי ופירש"י ז"ל מפני שלא היו נוהגין זה לזה ותלמודם ספק בידם, והמאמר הזה שם הוא לר' יוחנן, אבל רבינא ורב אשי סלתו הכל אח"כ. ומה שאמרו בפ' הפועלים דר' זירא צם ק' יומין כי היכי דישתכח תלמודא דבבל, כבר

נתנו הטעם שם כי היכי דלא ליטרדי, מפני שדרך הבבלי ארוכה ועמוקה ודרכו של ירושלמי קצרה וקלה, דארעא דישראל מחכים כדאיתא בפ' מי שמת, אבל מ"מ כיון שנחתם אחרי הירושלמי בזמן ארוך, ונזכרו בו כל חכמי א"י, ומוסכם עליהם על חכמי בבל אנו הולכים אחריו אף בא"י]. וסיים רבנו זצוק"ל: ואף אנו נאמר כך על רבי איסר זלמן, שבספריו "משים לילות כימים", הסוגיות היותר חמורות וקשות - מתחורות ומתבהרות אצלו "כימים".

דף נז: ע

נתערבו לו כוסות בכוסות נותן וחוזר ונותן - פירש"י דנתערבו כוסות בכוסות שאינו מכיר איזה כוס של פר ואיזה כוס של שעיר.

החכם צבי (סי' קנו) כתב דאע"ג דאמרינן לעיל (נו ב) דדם הפר הוא סומק (אדום) ודם השעיר הוא חיוור (בהיר יותר), מ"מ שייך שיתערבו לו דהא אמרינן לעיל דמשום חולשא בכה"ג לאו אדעתיה, דאפשר שתהיה לו חולשא גדולה עד שלא יוכל להבחין בין חיוור דשעיר לסומק דפר, דפשיטא דחיוור דקאמרינן אינו כסיד ההיכל ולא כקרום ביצה אלא חיוור מעט בערך אדמומית דם הפר ולזה צריך הבחנה טובה, ואפשר שמגיע חולשת הכה"ג עד שאף אם ירצה להבחין לא יוכל, או אפשר דמשום חולשתו שוכח הי מינייהו חיוור והי מינייהו סומק, והרי הוא בהיכל וא"א לו לצאת לחוץ ולשאול את אחיו הכהנים ולחזור וליכנס, דתיכף בצאתו מקודש קדשים הוא צריך להזות. וע"ע בשו"ת חות יאיר (קא - קז) לענין הכרת דמים שמבאר בארוכה שבודאי מינכר בהדיא החילוק שבין הדמים אם יבחינו ביניהם, אלא שאנו חוששין שמחמת חולשה דכהן גדול לא ישים לב להבחין ביניהם.

עירה דם הפר לתוך דם השעיר - במקדש דוד (עבודת יוהכ"פ סימן ה' ד"ה עוד) חקר אי ב' מתנות אלו של דם הפר ודם השעיר דינם כשתי מתנות המעורבים שנותן שתיים בבת אחת, או שהוא דין של מתנה אחת שנותן מפר ושעיר המעורב, ונפק"מ לרבי דס"ל (בזבחים ע"ה) דמתנה צריכה שיעור, אי בעי הכא שיעור ממתנת הפר ושיעור ממתנת השעיר, או דהוי מתנה אחת וסגי בשיעור מתנה אחת משניהם, וכן נפק"מ אם חשב על דמו של אחד מהם מחשבת חוץ לזמנו, דאי הוי דינו כשתי מתנות המעורבים חל המחשבה ונפסלת, אבל אי הוו מתנה א' אין מחשבה חלה על חצי מתנה וצ"ע.

ועיין בשטמ"ק לזבחים (דף פ"א ע"ב בהשמטות אות ג) שכתב, דדם הפר ודם השעיר דעיקר מצותו היא בתערובת סגי בחד שיעור משתיהו, ולא דמי להנתנין למעלה שנתערבו עם הנתנין למטה וכדו' דכל אחד עיקר מצותן לחוד, וכיון דעיקר מצותן לבדן והצריך בהן שיעור, א"כ כשנתערבו בעינן שיעור מכל א' וא'.

עוד נציין שבפיוט למוסף דיום הכיפורים נאמר "שש ועירה דם הפר לתוך דם השעיר". ויש לעיין ששון ושמחה זו מה עושה כאן, וביאר אדמו"ר מהר"ש מבעלזא זצ"ל, כי הפר

היה קרבנו של אהרן הכהן גדול, והשעיר הי' קרבנם של ישראל, ועד עכשיו הי' קרבנם בנפרד, ועכשיו שבא לערב קרבנו לתוך קרבנו של כלל ישראל שש ושמח בזה להיכלל עם שאר ישראל. עכ"ד ק."

דף נח. ס

בעא מיני רמי בר חמא מרב חסדא הניח מזורק בתוך מזורק וקבל בו את הדם מהו מין במינו חוצץ או אינו חוצץ כו' שאני רגל כו' - בשו"ת אבני נזר (חו"מ סי' ע') נשאל ע"ד אשר מרחו שכבה של דבק על הקלף ועל זה כתבו הפרשיות, אם זה חוצץ, או דכיון דמבטל ל' עולמית אינו חוצץ.

והשואל הביא משו"ת גבעת פנחס (להפלאה ז"ל) שכתב בכה"ג דכיון דמבטל ל' עולמית אין בו משום חציצה, ואחרי שהשיב האבני נזר על ראיותיו כתב, שהגבעת פנחס בזה לשיטתו שמוכיח דהעיקר תלוי בביטול, דהא חזינן בסוגיין דרגל חוצץ לרגל חבירו אף על גב דהוא מין במינו כיון דאינו מבטל אותו, הרי דהכל תלוי בביטול, דאם אינו מבטל אותו גם מין במינו חוצץ, אבל אם מבטל אותו אז להיפוך גם מין בשאינו מינו חוצץ.

והאבני נזר דחה את סברתו, דהא התוס' בזבחים (ק"י ע"א) כתבו דהא דפסול בעומד על רגל חבירו לאו משום חציצה היא, אלא משום דאין דרך שירות בכך, וביאור הדברים היינו כדאיתא בזבחים (כ"ו ע"א) דאם נתלה באויר וקיבל הדם פסול משום דאין דרך שירות בכך, וה"נ אם עבד כשעומד על רגל חבירו, כיון דלא מבטל ל' התם אין דרך שירות בכך, משא"כ במזורק דדרך שירות בכך הוא. אבל הא לא מצאנו דהסברא של ביטול תועיל לגבי חציצה.

דף נח: ס

אמר לך ר"ע מדינא כו' דכיון דיהיב בהוא קרן הדר אתי לההוא קרן דאתחייב למיתב ברישא - בקהלת יעקב (כתבים החדשים סי' קמ) הביא שנשאל בהא דאין מעבירין על המצות, אם נאנס וכדו' ועבר על המצוה, ועכשיו שתיהן ביחד לפניו, האם צריך עכשיו להקדים המצוה הראשונה או דכיון שעבר עבר ועכשיו שתיהן שקולין הם.

וכתב דיש לפשוט משיטת רבי עקיבא, דהרי הכא פגע בקרן דרומית מערבית ברישא, אלא כיון דצריך לצאת מכל המזבחה, הרי הוא זורק תחלה בקרן דרומית מזרחית, אבל מיד לאחר מכן זורק בקרן דרומית מערבית מכיון שאותו קרן הוא פגע בו תחלה ואין מעבירין על המצוות, מוכח מזה שאף אם עבר על המצוה, ועכשיו שתיהן לפניו, עדין נשאר דין קדימה לאותה מצוה.

אלו ואלו כו' ונמכרין לגננים - בפרי חדש (קונטרס אחרון לזורה דעה סי' י"א) הקשה הא קיי"ל דאסור לעשות סחורה של דבר האסור באכילה, וא"כ איך מכרו הדם לגננים, ותירץ דזה מקרי נזדמנו לו דשרי לסחור בכה"ג.

ובתבואות שור (סי' א' ס"ק כ"ד) תמה על זה, דכיון דכל המביא בהמה לבית המקדש הוא על דעת שהדם של

השירים ימכר לגננים, למה הוי כנזדמנו לו. ולכן תירץ דכיון דהריוח כאן הוא להקדש, והגבאי של הקדש שמכר לגננים לא הרויח מזה, לא שייך גבי הקדש איסור סחורה.

ועיין בפרי תואר (יו"ד סי' קט"ז), והביאו הנודע ביהודה במהדו"ת יו"ד סי' ס"ב) שכתב דליכא איסור סחורה בדם, דבפסחים כ"ד ע"א מקשינן דם למים לענין שמותר בהנא, וה"נ מקשינן דם למים לענין שמותר לסחור בו ולא נאסר בו רק האכילה גרידא.

ובתפארת ישראל (בועז שביעית פ"ז אות א') יישב קושיא זו על פי מה שכתב הש"ך (יו"ד סי' קי"ז סק"ב) דכשאינו מוכר לאכילה שרי לסחור בהן. וה"נ כיון דהדם נמכר לזבל שדויתיהן שרי לסחור בו.

ובדרכי תשובה (סי' קטז סק"ד) הביא די"א דאין בדם משום איסור סחורה, דכיון דנפשו של אדם קצה בדם, אין לחשוש שמא יבא לאכול ממנו

דף נט. ס

מר סבר הקפה ביד ומר סבר הקפה ברגל וכו' - במשך חכמה (ויקרא ד' ז') העיר דמאי שנא דלגבי פר כהן משיח כתוב שם "ונתן הכהן מן הדם על קרנות מזבח קטורת הסמים", קרנות מלא, ואילו בפסוק י"ח לגבי פר העדה כתיב "ומן הדם יתן על קרנת המזבח אשר לפני ד'", קרנת חסר כתיב.

ותירץ לפי המבואר כאן דבמתנות מזבח הפנימי יכול או להקיף ברגל ולעמוד ליד כל קרן וקרן ולהזות עליו, או להקיף ביד, לעמוד ליד קרן אחת ולהזות משם על כל הדי' קרנות, ולכן נקט קרנות מלא, היינו שיכול להקיף ולעמוד ליד כל קרן וקרן ולהזות עליו, וכל אחד הוא הזאה נפרדת. או קרנות חסר, שיכול לעמוד על מקומו ולהזות על כל הדי' קרנות, וכדאמרינן הכא כולי מזבח קרן של המזבח החיצון הי' גם כן אמה על אמה, עיין שם עוד.

דף נט: ס

והני תלתא קראי בדם למה לי, חד למעוטי מנותר וחד למעוטי ממעילה וחד למעוטי מטומאה - ופירש"י שאם אכל בשוגג דם של נותר או של קדשים או בטומאת הגוף אינו חייב אלא אחת משום דם.

והקשה השאגת ארי' (תשובות החדשות סי' ט"ז) ל"ל קרא למעוטי מנותר ומעילה בדם, תיפוק ל' דאין איסור חל על איסור, והרי איסור דם קדים, ואיך יחול עלי' איסור נותר וטומאה. והניחא למ"ד בכריתות (דף כג ע"ב) דבקדשים איסור חל על איסור, שפיר איצטריך קרא הכא לומר דאין איסור טומאה ונותר חל על הדם. אבל למ"ד דס"ל התם דגם בקדשים אין איסור חל על איסור, א"כ בלאו הכי אין איסור נותר וטומאה חל על הדם.

ותירץ השאג"א, דבחולין (קט ע"א) ס"ל לתוס' דדם שבישלו אין עוברים עליו וחולקין שם על רש"י דס"ל דדם שבישלו עוברים עליו, ולשיטת התוס' תתיישב קושייתנו, דאיצטריך קרא להיכי שבישל דם הקדשים, דאינו עובר

עליו משום דם, וסד"א דליחייב עליה משום נותר וטומאה, קמ"ל דאעפ"כ אינו עובר עליו, ע"ש עוד מה שהאריך בזה.

דף ס. פא

כל מעשה יום הכיפורים האמור על הסדר, אם הקדים מעשה לחבירו, לא עשה כלום. הקדים דם השעיר לדם הפר יחזור ויזה מדם השעיר לאחר דם הפר - הרי שאם טעה והקדים את דם השעיר לדם הפר, לא אמרין שהוא מעוות לא יוכל לתקון, ואם יזה דם השעיר אחר דם הפר קיים את מצוותו. וכן כתב הביאור הלכה (סימן סד ד"ה בד"א בסדר) להוכיח מסוגייתנו שאם קרא בקריאת שמע פסוק והיו הדברים וגו' קודם ואהבת, יחזור ויקרא רק פסוק והיו הדברים, ולא ואהבת, אף דבעת הקריאה של 'ואהבת' קראה אחר והיו הדברים, מ"מ עכשיו הוא כסדרן, כמו שאם הקדים דם השעיר לדם הפר יחזור ויזה מדם השעיר, עיין שם. וחזר וכתב ראייה זו לגבי כתיבת תפילין שלא כסידרון (בסימן לב סעיף כג ד"ה אין לו תקנה בהערה).

דף סא. פא

ושניהם מקרא אחד דרשו ומדם חטאת הכפורים אחת בשנה ר"מ סבר חטאת אחת אמרתי לך ולא שני חטאת ר"א ור"ש סברי חטוי אחד אמרתי לך ולא שתי חטויין - במלבי"ם (פרי אחרי אות מט) מבאר פלוגתתם, דלשתייהם הוקשה דבקרא נאמר (שמות ל' י') מדם חטאת הכפורים, וקשה דחטאת הוא לשון יחיד והרי היו כאן שתי חטאות פר לחטאת ושעיר לחטאת, לכן פירש רבי מאיר שיכפר על קרנותיו מחטאת אחת ולא משני חטאות, שאם נשפך הדם באמצע ההזאת על מזבח, שמביא אחר, שאם יתחיל ממקום שפסק, נמצא שההזי' נעשה על ידי שתי חטאות תחלה בחטאת הראשונה ואח"כ בחטאת השני, על כן יתחיל להזות מחדש, והכל נעשה על ידי חטאת שני, וחטאת הראשונה כמאן דליתא דמי. אולם ר"א ור"ש ס"ל דבגלל זה נפרש שחטאת הוא מלשון חטוי והזאה, שיהי הזאה אחת ולא שתי הזאות, דהיינו שלא ישנה ההזאה פעמים, ואם נשפך באמצע, כשמביא אחר, הרי הוא מומשיך ממקום שפסק.

דף סב. פא

הי רבי יוסי, אילימא רבי יוסי דקופות דתנן שלש קופות של שלש שלש וכו' ותניא א"ר יוסי למה כתוב עליהן אב"ג לידע איזה מהן נתרמה ראשון להביא הימנה ראשון שמצוה בראשון דילמא בעידנא דאיתחזאי קמיייתא לא איתחזי בתרייתא - החכם צבי (סי' מוה) נשאל במי שהכין בחנוכה

נרות שעוה להדליקן למצות נר חנוכה, ובעוד שהוא עסוק בהם הביאו לו שמן זית, אם ראוי למושך את ידיו מן נרות שעוה ולהדליק בשמן זית שהוא מצוה מן המובחר או לא.

וכתב החכם צבי דיש להוכיח מסוגיין דראוי להדליק בשמן זית אף על גב שהנרות שעוה היו מתחת ידו, דהא מבואר כאן דאף שהקופה השלישית תחת ידי התורם אין אומרים יביא ממנה קרבנות ציבור מאחר שהיו תחת ידו, אלא מניח אותה ומסלקה ולוקח את הראשונה ומביא ממנה מטעם מצוה בראשון, והכי נמי מניח נרות שעוה ומסלקם כדי להדליק בשמן זית שבו מצוה מן המובחר.

והוסיף החכם צבי דאין לומר דנילף מסוגין להיפך דכי היכי דזכתה הקופה הראשונה להביא ממנה מטעם דאיתחזאי בתחילה, הכי נמי נימא דנרות שעוה איתחזי בתחלה, הא ליתא דעד כאן לא מהני קדימה של אותו הנראה ראשון רק בשאין הבא אחריו משובח וכהא דקופות, אבל כשהשני משובח מהראשון לא אמרין כבר איתחזי הראשון, וכדאמר רבי יוסי בסמוך בהדיא ואם היה השני מובחר ממנו יביאנו.

רשת הכוללים - 'בית מדרש גבוה לכהנים' ביתר

כולל ערב - בין הזמנים
'זכרון יוסף מתתיהו'

כולל ערב
כולל יום שישי

רשימת השיעורים והחיבורים שיצאו בס"ד ע"י בית מדרשנו מיום הקמתו

לכהנים: וכן ניתן להאזין במספר הטלפון 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד 966339.

>>><<<

רשימת החיבורים

- גלינות חודשיים 'בית מדרש גבוה לכהנים' מגילון א - לו
- מראי מקומות על ספר עבודת הקרבנות לחתנו של הח"ח זיע"א
- מראי מקומות על הקדמת התפא"ר 'חומר בקודש' לקדשים
- מראי מקומות על רמב"ם 'כלי המקדש' חדש
- מראי מקומות על רמב"ם 'איסורי מזבח'
- מראי מקומות על רמב"ם 'ביאת מקדש'
- מראי מקומות עמ"ס תמיד
- מראי מקומות עמ"ס מדות
- מראי מקומות עמ"ס קינים
- סיכום סוגיית 'הכל בכתב מיד וכו' חדש

את החיבורים ניתן לקבל חינם [למטרת לימוד] במייל המערכת k0504166339@gmail.com

רשימת השיעורים

[כשיש סימן של כוכבית * זה מורה שיש יותר משיעור אחד]

- מרא דאתרא הרב חיים וויס
- ראש הישיבה הרב חיים אקרמן *
- הרב שאול פלג
- הרב מרדכי עמנואל
- הרב אהרן הכהן קאהן *
- ראש הישיבה הרב שמעון שרייבר
- הרב טוביה בן דוד *
- הרב אמיתי בן דוד מחב"ס 'שיחת חולין' *
- הרב אברהם קורדובה *
- הרב אברהם קפש *
- הרב משה כהניאן *
- הרב יעקב רחובך *
- הרב פנחס זלצמן
- הרב אברהם שטינגליץ
- הרב משה דוד אדלר
- הרב דוד יצחק מנדלבוים
- ראש הכולל *

את השיעורים ניתן להוריד מעמדות קול הלשון << בתקייט 'בית מדרש גבוה

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב - שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעורים בקול הלשון במס' 03-6171111 להקיש *7 ואז קוד 96633 שלוהה 6

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.